

Vzdušný zámek jsem si maloval, že při desetiletém výročí Příbramského Huntíku, při jeho dvacátém půlročníku, by se mohlo indiánské léto krásným dnem vytasit. A muzikanti by mohli svým uměním, aspoň dohromady sečteným, tentokrát Káju Gottů štípnout!

Ve slunném dopoledni 10. září postavili skauti z oddílu šéfa akce Zdeňka Hejkrlíka v lesním divádlu Skalka nedaleko Příbrami plachtovou střechu nad pláckem pro muzikanty (něco jako pódium v lese nenarostlo). Sledoval jsem je s pocitem, že

Romana Tomášková a její Přelet M.S.

foto: Jiří Vidimský ©

zbytečně plýtvají energií. Moudrost náčelníka Hejkrlíka ale zvítězila: mraky dorazily spolu s prvními diváky! Když ve 13 hodin zahajoval speaker a bjasník Bohouš Svoboda - Prcek program, bylo v širokém okolí podvečerní šero, jen nad Skalkou se nebe ještě chvíli modře usmívalo.

O modrý úsměv se snažila i muzika **Vegetu** bří. Zárubů z Prahy. Nicméně mi přišlo, že s novou zpěvačkou udělala kapela spíš krok stranou nežli vpřed. Oproti tomu musím pochválit za standardní kvalitu pražské duo **Malá řeka**. Jeho kytarista a zpěvák Franta Šimon završí v listopadu dlouho anoncovanou osmdesátku, zatímco jeho pěvecká partnerka Jitka Kotová? řekněme, že pel jejího mládí je také částečně setřen. Úžasné je, že při vystoupení se starou trampskou písničkou oba mládnou před očima! Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby dělali celovečerní koncert?

Scéna Příbramského Huntíku je tradičně otevřena každému zapálenému muzikantovi, byť tento nemá s veřejným vystupováním žádné, nebo jen malé zkušenosti. Tuto kategorii zde prezentovalo mladé příbramské manželské duo **EKO** (Eva potěšila kvalitním zpěvem a Kristián dobře hranou kytarou, takže až děti povyrostou?), patnáctiletá slibná kytaristka a zpěvačka **Radka Lienertová**

z Příbrami (těším se na čas, kdy se vymaní z dua s tatškou, výborným písničkářem a muzikantem Jerryem, a její vystupování nabere na suverenitě, které se zatím nedostává) a sedmičlenné mladičké sdružení

Bylo nás 6

z Příbramska (kterému nelze upřít nadšení pro irskou muziku, ale zároveň není možné odpustit si poznámku, že jeho vystoupení bylo dost nedotažené a vítězství v diváckém hlasování způsobila hlavně početná účast jeho věrných kamarádů a krásných kamarádek v hledišti).

Po dříveuvedených pěti vystupujících nastoupil k mikrofonům na pažitě divadélka Skalka příbramský **Mineral band**. Tato kapela začínala před několika lety coby countryová kutálka v restauraci Minerál. Teprve časem se vypracovala, přes soubor vynikajících instrumentalistů, do dnešní podoby čtyřhlasé acapellovky zpívající s nadšením klasickou country, spirituál a všechno další, co je jim blízké. Jsem pamětníkem vývoje souboru a musím říci, že toto stádium je mi z dosavadních nejsympatičtější. A co bude příště, prosím?

O **Romaně Tomáškové** dávno vím, že, vedle kapelníčení ve skupině Toman a lesní panna a hraní v četných dalších formacích, vystupuje i sólově. Ale až tady, na Skalce, to moje oči viděly na vlastní uši. Byl to další příjemný zážitek, zpočátku doprovázený posledními paprsky slunce před deštěm, který Romčino vystoupení uzavřel. Přesto přišel během jejího vystoupení stý divák a nebyl poslední!? V nedospělém mládí jsem rád čítal Jana Nerudu a tak vím, že jeho poesie je v mnoha případech sdělná i dnešku. Děkuji Romče za to, že můj názor *Baladou*

na motivy Nerudovy Balady helgolandské podpořila. Moc se mi líbila. (I písnička.)

Byla v Rokycanech trampská kapela Tuláci. Ještě před rokem hráli na Huntíku. Byli dobří a přesto jsem si drbal šišku kvůli jejich úžasné zpěvačce: "*Proboha, holka, co ty tam hledáš za štěstí!?*" ? Jmenuje se Katka a dál o ní vím jen, že má krásný kukuč? Je v Praze skvělý kytarista, jmenuje se Jakub Kořínek, a dál o něm vím jen, že před pár měsíci se někde potkal s Katkou Úžasnou (to jsem vymyslel krásné jméno pro zpěvačku, což?) a sfoukli spolu bluesovou dvojku

Jakub & Katka

. Hned zkraje jejich půlhodinky na skaleckém pažitě se nebe otevřelo a provazy vody se snažily vymrskat diváky někam pryč, do sucha. My ale byli od začátku k lavicím, balvanům a jehličí lesního divadélka Katčiným zpěvem neodtržitelně přilepeni, zvukem Kubovy kytary pevně přibiti: neodešel nikdo! Hudbyplné mokro (mokro nikdo nevnímal, zbyla jen krásná hudba), úžasný zpěv, života bída, bolest a štěstí i slza po tváři rozmáznutá, blues? Zlatý hřeb programu. Velikej dík!

Své neveselé písně hrála a zpívala slánská písničkářka **Simona Klímová** do pomalu ustávajícího deště. Že dokázala ve vodou bolavém amfiteátru zaujmout právě takovýmto repertoárem, navíc po silném předchozím vystoupení, považuji za důkaz kvality, jaký se

málokdy povede. Na druhé straně je možná sociální balada

Viktor

nejpůsobivější právě ve chvíli, kdy sám posluchač má na sobě provlhlý plášť. Brrr! (Brrr, ovšem ve smyslu poklony, Simčo!)

Nedávno jsem napsal, že v nezmarových písničkách je sluníčko. Potvrdilo se to i na Huntíku! Během vystoupení **Luboše Hrdličky** z Velešína (se kterým v roce 1978 Zdeněk Hejkrlik založil v rodných Budějovicích Nezmary) nám sluníčko ukázalo pár posledních, deštěm navlhých podvečerních paprsků, po kterých už nezapršelo? Poskrovnou vystupující Luboš (většinou v

Zdeněk Hejkrlik padesátiletý

foto: Jiří Vidimský ©

duo P+L s dalším Nezmarem - zakladatelem Pavlem Zajícem) je dnes znám především jako autor písní Nezmarů, pardubických Pout a dalších kapel. Že by jeho hvězda vystupujícího písničkáře mohla oslnivě zářit, kdyby ji pečlivěji leštil, napovědělo jeho vystoupení s dvanáctiletou dcerou Šárkou zcela srozumitelně. A potvrzuje to i CD **P + L Všechnojejinak**, které od Huntíku nechce vylézt z mého přehrávače. I obdivuhodná skromnost může někdy být vlastností zatracovatelnou?

Pěti vteřinami ticha za kolo nedávno ukradené Romče Tomáškové zahájila své vystoupení skupina **Přelet M.S.** z Blovic na Brdech. Potom zpívaly čtyři dívčí hlasy a hrála Romčina kytara až mi z toho brada upadla. Moc si přeju, aby tahle "sektová partička" (jak svému nejnovějšímu projektu Romana říká) hodně dlouho vydržela! Zpívá jí to totiž stejně krásně, pohodově a přitom dynamicky, jako dámám, které slýchám ze standardních desek. A taky aby se jim autorský repertoár pěkně rozrůstal! Zatím mají snad jen velehit *Hejkrlíku, Hejkrlíku, dobře je nám na Huntíku*, ve kterém je název celým textem. Bomba!!!

K vrcholům téměř každého půlročníku Příbramského Huntíku patří vystoupení **Jany a Zdeňka Hejkrlikových**,

zakladatelů a pořadatelů festiválu a jedinečných muzikantů z rodu hrdličkovitých (viz předchozí teze o skromnosti). Tentokrát nastoupili o něco dřív než původně měli. Vlastně už od průtrže

mračen se děly dramaturgické triky umožňující další chod programu tak, aby nemusela být puštěna elektřina do kabelů v mokřém amfiteátru plnou silou, aby někoho nepotlouklo. Spadlá voda nemizela a během vystoupení manželů Hejkrlíkových bylo čím dál tím jasnější, že tento Huntík bude muset být dohrán bez aparatury. Nejvíc na to doplatila příbramská skupina

Reparát

, která měla původně vystoupit před Simčou Klímovou a nakonec odjížděla, po dlouhém čekání, aniž by si brnkla. Její nástrojový park je na elektrice hodně závislý? "

Jako zločinec si vůči nim teď připadám

," smutně poznamenal po odjezdu Reparátu Zdeněk Hejkrlík.

Soumrak za námi. Aparatura vypnuta. Maličko svítí chaloupka (důvěrné označení herecké šatny) a jeden malý reflektor. Diváci se sesedají do houfce v prvních řadách kotle útlého amfíku, těsně ke triu **Epy de Mye**, které se přijelo z Jihlavy a Týna nad Vltavou. Na Huntíku nová, mladá kapela získala velmi rychle srdce diváků. Může za to pravdivá upřímnost jejich písniček (uvědomuji si, že *Ženy mužů zmizelých a Jsi jako vítr z* ☐ hor mi už uvízly pod kůží) a instrumentalistická dovednost, umožňující jim s úspěchem zahrát třeba i skladbičku Djanga Reinhardta. Po Jakubovi & Katce byla Epy de Mye druhou neočekávanou hvězdou programu. Jejich takřka hmatatelné muzikantské nadšení strhlo všechny přítomné.

Pospolitost diváků a muzikantů živená akustickým hraním v osvětlení sotva mihotavém dala vyniknout písničkám domácí **Maděry** Zdeňka Hejkrlíka. Dostaly se z mnohokrát slyšené pódiové dimenze do polohy takřka táborákové a ta neskutečnou silou podtrhla jejich působivost. Myslím tím jak písničky převzaté (zejména oblíbená blues Jany Hejkrlíkové), tak původní tvorbu Zdeňka Hejkrlíka a Jerryho Lienerta. Maděra, která vůbec nic neumí, nemá nic nového a to staré už dávno zapomněla, protože nezkouší (cituji jejich oblíbené sebezavrhovadlo), se tak stala třetí hvězdou dvacátého Příbramského Huntíku! A zároveň kapelou, která krásnou tříhvězdičkovou láhev písní na oslavu desetiletého jubilea festiválu zašpuntovala.

Než zvukař Jirka, poněkud rozmrzelý, že nad ním počasí zvítězilo, dobalil aparát, stačil mi povědět, že den před tím zvučil jakýsi V.I.P. mejdan v hotelu Jalta v Praze. Říkal, že hvězdou byla Monika Absolonová, spíš než Karel Gott, kterému už to nezpívá jak zamlada. A taky že byl včera hnusný den, strašné vedro a vzduch na krájení? Takže doteď nevím, zda se mé úvodní přání vyplnilo, nebo zda mám jen ten dojem. Jirka, zvukař Příbramského Huntíku, se totiž příjmením jmenuje Prášil.